

Процес командування на українських підприємствах має ряд характерних рис. Якщо розташувати характеристики фахівців, які приймаються на роботу, то крайніми точками будуть: довіра і особисте знайомство з персоною, яка приймає рішення з одного боку, і перелік наявних сертифікатів і прослуханих навчальних програм, з іншого боку. На сучасному етапі основними принципами формування команд є: підбір людей і формування команди за принципом особистого знайомства і довіри; запрошення фахівців відповідно до даних в CV, що мають достатню кількість сертифікатів і дипломів, які не свідчать, на жаль, про наявність практичних навичок в питаннях управління процесами.

В даний час, необхідно відзначити, факт особистого знайомства все ще залишається важливим, але недостатньою умовою для успішного працевлаштування. Проблеми, пов'язані з прийомом на роботу співробітників на підставі даних резюме мають місце, як правило, у великих містах з великою кількістю динамічно розвиваються організацій, і, отже, великою потребою в персоналі. Перелік високих позицій, займаних в організаціях, не є свідченням високої управлінської кваліфікації.

Основними проблемами застосування методів управління проектами в практиці українських менеджерів є: нечіткий розподіл функціональних обов'язків, в тому числі і через бурхливого розвитку (зростання) підприємства; недостатня теоретична підготовка персоналу, що управляє; відсутність формалізації процесів проектного управління.

До основних причин недостатньо ефективного застосування слід віднести відсутність системності та послідовності в процесах впровадження методів управління, зокрема інструментів управління проектами.

Співвіднесення діяльності українських менеджерів з методами проектного управління дозволило виявити п'ять типів стратегій управління підприємствами, які отримали такі умовні назви: традиційне проектно управління; стратегічні проекти; тактичні проекти; клієнтські і мережеві.

Основними напрямками подолання соціально-психологічних бар'єрів розвитку проектного менеджменту в Україні є усвідомлення керівництвом необхідності змін; зміна структури і методів управління; виявлення і спроба усунення не симптоми, а причин проблем; формалізація і переведення на наукові основи використання проектного управління; делегування самостійності і відповідальності керівників проектів, а також впровадження системи неперервної професійної освіти співробітників фірм.

Таким чином, незважаючи на те, що сьогодні проектно управління поки слабо поширене серед українських підприємств, за ним майбутнє. Проектне управління являє собою характерну рису лідерського положення підприємства на ринку. Проведене дослідження дозволяє розробити ряд рекомендацій, що сприяють підвищенню ефективності впровадження проектного управління на українських підприємствах. При впровадженні процедур управління проектами менеджери повинні: ознайомитися з теоретичним мінімумом, що стосується управління проектами; зіставити інструменти управління проектами з масштабами діяльності свого підприємства; визначити, які процеси будуть ставитися до проектів, і до яких процесам застосовні окремі елементи управління проектами; формалізувати процедуру реалізації проектів шляхом розробки і прийняття внутрішніх нормативних документів, що визначають порядок ініціації і завершення проекту, принципів формування команди проекту, а також повноваження керівника проекту.

Література

1. Петренко Н.О. Управління проектами: навчальний посібник / Н.О. Петренко, Л.О. Кустрич. – К.: «Центр учбової літератури», 2015. – 244 с.;
2. Строкович Г.В. Управління проектами: Підручник для студентів екон. Спеціальностей / Г.В. Строкович; Нар. укр. акад. – Х.: Вид-во НУА, 2013. – 220 с.;
3. Фесенко Т.Г. Управління проектами: теорія та практика виконання проектних дій: навч. посібник / Т.Г. Фесенко; Харк. нац. акад. міськ. госп-ва. – Х.: ХНАМГ; 2012. – 181 с.;

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

Л.І. Чернишова, к.е.н., доцент

Т. Дімова, студент

Одеський національний політехнічний університет
м. Одеса

Сучасний динамічний світ водить на перше місце необхідність подальшого розвитку телекомунікаційної галузі, без якої сьогодні неможливо увести повноцінне функціонування будь-якої ланки нашого життя. Вона поєднує промисловість та сферу послуг із споживачами, укріплює ділові стосунки, надає можливість в системі реального часу контактувати з будь-яким регіоном світу. А інформація, отримана своєчасно – це конкурентна перевага сьогодення. Отже визначена галузь має стати однією із пріоритетних і важливих напрямків сучасного інноваційно-спрямованого розвитку економіки України та її інтеграції у глобальне інформаційне суспільство.

Дослідженню проблем і розвитку телекомунікаційних ринків в Україні присвячені роботи В. Андріанова, В. Афанасьєва, П. Голишко, А. Соколова, С. Стрельчука, В. Орлова та інших. Однак, незважаючи на значну кількість праць, низка питань стосовно перспектив розвитку телекомунікаційної сфери вимагає уточнення та нових підходів.

На жаль, Україна рухається в розвитку інформаційного суспільства не надто швидкими темпами. За даними Держкомстату сукупний індекс капітальних інвестицій за 2017 р. по відношенню до 2016 року склав 101,24%, а в сфері «Інформація та телекомунікації» – 101,17%. Більш того, якщо з цієї сфери вилучити інформаційну або медійну частину, то обсяг капітальних інвестицій у ІТ–сферу складе 14827,4 млн. грн., а це лише 3,3 % [1]. Основними сегментами на ринку телекомунікаційних послуг залишаються мобільний, фіксований та широкосмуговий (комп'ютерний) зв'язок, спільна частка яких у загальних доходах від надання телекомунікаційних послуг за 2017 рік склала 78,86 %, що на 1,41% менше ніж у 2016 році. Схожа негативна тенденція за 2016–2017 рр. спостерігається і з кількістю абонентів рухомого (мобільного) зв'язку та кабельного телебачення, яка за останні 2 роки зменшилась на 1,8% та 25,38% відповідно. Проте вектор пріоритетів зміщується у бік інтернет–послуг, зростання яких склало 29,23%. Слід зазначити, що Дніпропетровська, Одеська, Львівська, Харківська області та м. Київ характеризуються найбільшим рівнем проникнення ІКТ, порівняно з іншими областями України, найнижчим рівнем проникнення характеризуються Кіровоградська, Волинська, Рівненська, Тернопільська та Чернівецька області [1].

На сучасному ринку телекомунікаційних послуг, де попит досяг певного насичення, основна увага операторів зв'язку спрямована на розширення переліку послуг та підвищення їх якості. Основними цілями моніторингу якості телекомунікаційних послуг є: підтримка конкурентоспроможності на телекомунікаційному ринку; розширення й модернізація мереж зв'язку для забезпечення підтримки контрольованих значень показників якості телекомунікаційних послуг та зростаючих обсягів пропуску трафіка; збільшення кола абонентів та збереження існуючих шляхом оприлюднення результатів вимірювання рівнів якості телекомунікаційних послуг, що підтримуються мережею зв'язку.

Серед основних пріоритетів розвитку визначеної галузі є:

- забезпечення розвитку телефонних мереж шляхом завершення створення цифрових мереж, прискорення переобладнання існуючих мереж на базі новітніх технологій і цифрового обладнання;
- впровадження телекомунікаційних мереж рухомого (мобільного) зв'язку четвертого покоління (4G);
- підвищення попиту споживачів на мультимедійні конвергентні телекомунікаційні послуги та збільшення кількості власників багатофункціонального термінального кінцевого обладнання з безпроводовим доступом до Інтернету;
- зростання кількості споживачів послуг міжмашинної взаємодії (machine–to–machine або M2M), які широко використовуються в таких сферах, як банківська діяльність, охорона та безпека, моніторинг транспорту та логістика, промисловість, сільське господарство, енергетика тощо;
- запровадження операторами телекомунікацій різноманітних пакетів послуг і тарифних планів із об'єднанням послуг голосової телефонії, доступу до Інтернету та телебачення, зокрема організацією безлімітного доступу до популярних соціальних мереж та інформаційних ресурсів, збільшенням обсягів послуг доступу до Інтернету та програм цифрового мовлення тощо [2].

Виконання наведених завдань ставить нові вимоги до складових забезпечення розвитку галузі. Серед них на першому місці – кадрове та науково–технічне забезпечення. Далі потребує концентрації уваги фінансове, організаційно–економічне та правове.

Перед закладами освіти постає задача підготовки компетентних фахівців для галузі телекомунікацій. Їх рівень має відповідати розвитку технологічної бази та новітніх засобів телекомунікацій. Фахівці зазначають, що особливо гостро проблема підготовки фахівців стоїть для підгалузі поштового зв'язку. Підготовкою спеціалістів для поштового зв'язку не займається жодна установа вищої освіти в Україні. Серед керівних та інженерно–технічних робітників підгалузі поштового зв'язку дуже низька доля фахівців з вищою освітою (менше 3 %).

Науково–технічна складова потребує також значної уваги, зокрема це стосується модернізації технічного стану віддалених районів деяких областей країни. Окрім цього сьогодні пропонується така кількість сучасних технологій, що ринок стикається з проблемою окупності успадкованих технологій та їх прискореного морального старіння. Технологія може виявитися незатребуваною на ринку задовго до того, як вона окупилася. Це призводить до проблеми планування розвитку. Різноманіття технологій обумовлює різноманіття вибору і той факт, що межа між модернізацією, реконструкцією і капітальним будівництвом стає абсолютно розмитою.

Незважаючи на те, що галузь телекомунікацій та інформаційних технологій надзвичайно капітало– та науковомістка і в неї залучаються значні суми, їх замало, враховуючи потенціал країни. Існують два моменти, які об'єктивно пояснюють недостатній рівень інвестування в телекомунікаційний сектор в Україні –це незадовільна законодавча база в галузі діяльності інвесторів та слабка держпідтримка цього процесу. Отже, потреба України в інвестиціях та становленні сучасних телекомунікацій може бути забезпечена шляхом об'єднання зусиль усіх структур визначеного сектора, включаючи уряд. Реформування галузі зв'язку має ґрунтуватися на міцній законодавчій базі, яка, в свою чергу, створюється на основі чинного національного законодавства. У законі про телекомунікації мають знайти відображення такі моменти, як пріоритети телекомунікаційної політики, регуляторні функції, процес прийняття рішень та роль у ньому державних

органів. Слід концентруватися на тих самих проблемах, що й будь-які інші напрямки урядової політики: економічне зростання, розвиток конкуренції, соціальна стабільність. В Україні для підтримки ІТ-галузі були прийняті закони «Про державну підтримку розвитку індустрії програмної продукції» та були внесені зміни в Податковий кодекс України, що встановлюють особливий порядок оподатковування для ІТ-сфери.

Що стосується інвестиційних перспектив, то їх поява і бажання ними скористатися викликає нові і незвичні орієнтири для традиційних методів управління, такі як капіталізація активів, приведення управління діяльністю до міжнародних стандартів і поглиблення контролю. Тобто для того, щоб залучити інвестиції, цілком очевидно необхідний новий, глибший рівень контролю. Це і незалежний аудит, контроль акціонерами та інвесторами, якщо вони не є акціонерами.

Ще однією з основних не вирішених проблем для України залишається проблема ІТ та медіа «піратства». Чинне законодавство все ж таки залишається неефективним, а проведені акції носять в основному виборчий і показовий характер. Тобто проблема інтелектуального «піратства» залишається нагальною.

Не менш актуальними проблемами розвитку телекомунікаційних мереж є:

- низька ефективність управління телекомунікаційною мережею загального користування України, відсутність Національного центру оперативного-технічного управління мережами телекомунікацій України;
- нерівномірність забезпечення споживачів телекомунікаційними послугами особливо у сільській, гірській місцевостях та депресивних регіонах;
- відсутність системності та координації дій в питаннях проектування, будівництва, реконструкції, модернізації, введення в експлуатацію телекомунікаційних мереж оперативного-диспетчерських служб центрів екстреної медичної допомоги та медицини катастроф з телекомунікаційними мережами загального користування;
- масові та систематичні пошкодження зловмисниками абонентських ліній, лінійних та станційних споруд, призначених для утворення телекомунікаційних мереж, шляхом крадіжки електричного кабелю зв'язку з мідними жилами, що призвели до тривалого часу відновлення доступу споживачів до послуг фіксованого телефонного зв'язку;
- збільшення випадків несанкціонованого втручання абонентів в роботу телекомунікаційних мереж (абонентський рефайл, шахрайські дії);
- нерегульованість питань щодо мережевого нейтралітету при наданні послуг доступу до Інтернету щодо забезпечення захисту прав на свободу висловлювань інтернет-користувачів, на отримання, обмін інформацією та доступ до ресурсів мережі Інтернет [2].

Отже, ступінь розбудови інформаційного суспільства в Україні – це основа для формування комунікацій кожної сучасної людини та кожної сучасної бізнес-організації, яка забезпечує успішне існування і конкурентоспроможність будь-якої компанії. Слід зробити цей розвиток надійним, доступним, високошвидкісним і захищеним. Створення цифрової телекомунікаційної інфраструктури в нашій країні – це створення «креативного суспільства», у тому числі розвиток компетенцій і навичок для цифрової економіки, проведення робіт з підвищення цифрової грамотності населення, підготовка професіональних ІТ фахівців для цифрових перетворень в усіх галузях економіки.

Література:

1. Державний комітет статистики України. – Офіс. веб-сайт. [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
2. Звіт про роботу Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації за 2016 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nkrzi.gov.ua/images/upload/493/6865/Zvit_NCCIR_2016.pdf

ЯКА НАЦІОНАЛЬНА ІННОВАЦІЙНА СИСТЕМА (НІС) НЕОБХІДНА МАЙБУТНЬОМУ УКРАЇНИ ? НЕОБХІДНА ЗАГАЛЬНОНАЦІОНАЛЬНА ДИСКУСІЯ

О.Ф. Морозов, д.т.н., проф., заслужений діяч науки і техніки України

Ю.В. Сеньок, к.ф.-м.н.

Національна науково-технологічна асоціація України

м.Київ

1. Сьогоднішня українська НІС на практиці замість системної цілісності та стратегічної цілеорієнтованості фактично представлена погано структурованою сукупністю своїх елементів (університетів, інститутів, об'єктів інноваційної інфраструктури, тощо) з обмеженою суб'єктністю і домінуючою мотивацією, спрямованою на виживання з розбалансованою функціональністю, а не розвиток. Чи не єдиним винятком зараз фактично є КПП ім. Ігоря Сікорського, однак його активна інноваційна динаміка останніх років по суті є